

עץ משפט
נר מצוה

יד א מיי פ"ג מהלכות מעילה הלכות ג:
בז ג מיי פ"ז מהלכות פסחים הלכות ט:
בז ג מיי שם הלכות ז:
יו ד מיי שם הלכות יח:

מוסף רש"י

זריקת פיגול אינז מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. דמיון גבוה סה ממיי ויש כגן מעילה קודם זריקת דם חזיקת דם חילולא הכשר מירי מעילה שהרי מחרמו להכניס, ואמר במשפט מעילה (א): כלל אמר ר' יוסעל כל שיש לו שעת הימר להכניס אין מועילין כגן וכל שאין לו שעת הימר להכניס מועילין כגן, דן זריקת פיגול לא משפט לשו מירי מעילה לא משפט לשו מירי מעילה מקדשי' עד לאחר זריקת, להכריז כשר להדיוט וכלל לגביה, דקראת ביה כחלל מקדשי', א שם זריקת פיגול לא מקצת דקדושה למעול כגן, דלא זריקת כשרה היא (שם), השוהות את התורה לפנים. בעורה (פסחים טג. תנחות טח). ולחומה חזין לחומה. לחמי מודה שהוקדשו כשר קדשי מעילה דמיס חילולא בחילולא ונהיה, אכל לא קדשו קדשת הגוף, ואם נעמלו נספין ויחלין להנלין וטעיות הוצא מקדשתם כגולגולת נספלין נטעלין ים ויבנעו מחוסר כסודים ונבילה, אכל נעמלו יספין, כדכתיב וכל זבח המודה חלות, ואמר עד כח נמנחות קרנו עד זח מלמד שאין לחסר מיר קרבן אלא בניניה (פסחים שם), לא קדש את הלהם. קדשת הגוף (שם).

שיטה מקובצת

אן קלטתה מציאות לכל אורח נמחק: אן יעלה מהו שחרר אורח: אן ירדו אלא דמחיצה כתיקנה: א זריקת פיגול דאם חיוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים כלומר לית ליה כח ולא חשיבא כל כך זריקת דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה בחיוב כשר אומרין מאחר שזרק הדין יש היתר לכהנה ואין מועילין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה בהוציא זריקת לא יצא הבשר מירי מעילה דהא לא חיי להכניס: ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לירי מעילה האומרין בקדשי קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים לאחר זריקה מועילין באומרין ואין מועילין בבשר כן: לישון הארביק: דיל: אן לזמנה את חזין למקומה אורח ר' נמחק: א פיגול שהעלה לגבי אורח ר' נמחק: א מובח בעי ר' אלעזר עלתה אן כגון שנפסלה: אן טעמא כשרו דכיון: א מובח הואיל ולא: אן בוריקה ס"א בשחיטה: אן בוריקה ככולהו העבודות לשון הר"א: אן איסורא דמייח' לירי: אן בקהרתה בכל העבודות הר"א זיל: אן שפיגל נמי בוריקה: אן קלתה המובח קדושה כל: אן דניקרי ס"א ולא נקרי ביה היתר. תוסי כתיי: אן בהכשר ואמרין זריקת פיגול קובעת פיגול אלאמא דעבדינן הזריקה כמו שנעשית בהכשר: אן מעילה ולהביא מעילה בקדשים קלים ונעשית כמו שנעשית בהכשר שאז הוברינ' אלאמא לקדשים קלים כאליו הוברינ' חלק גבוה: אן עאדא אורח ר' נמחק: א היה הלשון חזן לחומה כי קרמו פני כולן חזין: אן פניה בתורן משום דכתיב על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו וגו' וכיון דלחם כתיב אי"כ משמע דבעיא קרימת פנים הלחם לענין דקדשי קדושת הגוף ואין יוצא בפריין: אן בתורה דהיינו קדשים קלים אין מעילה אלא באומרין ולאחר זריקה ופירוש ובינו מאיר יארי: אן לבחן דכתיב דהקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומה לח' וטעמא מאי דבקדשים קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד' לחמי תורה הואיל וכהני אכלי להו אית בהו מעילה: אן תעוד דחזה ושוק חותנין בן לכתך נוצא למורי דרמיני הא כי הו' הלחם דריל' ליפסל להבאת כי' גבי זריקה נימא שמביאה: אן קרוב. מתיריו הילכתך גבי לחם דבשחיטה הוי: אן הלחם דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דזריקה מייח' לירי כי בשעת שחיטה ולכתך אמר דלאו מביא: אן פיגול ושפיגל בשעת קמיצה והעלוה פקע פיגולו ממנו וכגון דכבר משלה בו האור ונפקא מקצתו מפ"ג המובח שרי להחזירו דאמרין דפקע ממנו פיגול וקלטתו מובח: אן גבי ד' עבודות שבנמנה כנגד ד' עבודות שבוכות והא דקמתי ליה קומץ וקר' ליה פיגול לאו משום דהאוכילו חייב משום פיגול דהא אמר התם אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ כי' אלא להכי קרי ליה פיגול דמכאן עצמו מלהקריבו וקאמר: אן להביא שקורין תיבת מנחות נמחק: א פיגול כמו השוהות חזין לזמנו פיגול כי אלא ודאי אינה רוצה דכילנא לומר דר"ל הפיגול שיהיה לבסוף לאחר זריקה כמו כן נאמר הכא ומאי מייח': אן פקע פיגולו ממנו שפיגול פיגולו הוה כבר כלומר שכבר נקבע פיגול: אן ואי"ת והיכי ס"ד לומר שנקבע כי' והא בענין בכל מקום הרצאח כשר וייל כי' אינו נפצל עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל עליה משעת שחיטה כי ואי"כ הקיל' ומשני איסורא דמייח' לירי פיגול כי' הפיגול נגמר עד שעת: אן והא דקאמר פקע פיגולו רוצה לומר: אן והא דקמתי עליו:

גמור עד שפיגל ככולהו עבודות והוא הדין לחשיטה דשחיטה הויה תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכתך קדש הלחם ומביאו לירי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרווייהו. עד כאן לא קאמר רבא או דילמא אפילו לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם: אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה בחיוב כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים לאחר זריקה דמיס מועילין באומרין ואין מועילין בקדשי קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים לאחר זריקה דמיס מועילין באומרין ואין מועילין בבשר: וקאמר לה לאט שמעא. דרב גידל: ולחמה חזין לחומה לא קדש הלחם. כדכתיב על זבח תודה חלות ובענין על כסמור: ואפילו קרמו כולן חזין מאחת לא קדש הלחם. דבעינן דבשעת וביחא יתא לחם שיהא לו קרום: שחטה חזן לזמנה. דחיישב עליה בשעת שחיטה ולאכולה חזן לזמנה חזין למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלאמא פיגול מייח' לירי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אביי לקמיה דר' אבא. אי"ל לא קשיא לרב גידל הא דרב פפא: אי"ל בוריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפילג בשחיטה משום דשזק בוריקה דבוריקה לא חושב הילכתך לא חיי פיגול גמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הואי דרב גידל דאמר ואינו מביא לירי מעילה דפיגל בוריקה ובכולהו עבודות דהוה פיגול גמור: אי"ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס' זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלוה לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המובח וירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלין לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד"א הני מילי אבר דמייבאר אבל קדשי דמסורת לא קמיל' ולהכי נקט קומץ מ"מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלאמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לירי מעילה וקשיא לרב גידל: אי"ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה חזי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייח' לירי מעילה שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול גמור עד שפיגל ככולהו עבודות והוא הדין לחשיטה דשחיטה הויה תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכתך קדש הלחם ומביאו לירי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

ג:

העולה להקריב בצמת צבור דהשתא הוי מחילה של צמת צבור כתיקנה וכששינה המקום לשמותו צדרוס פסלה אבל שלא כתיקנה כלומר כגון עולת צמת יחיד שנשחטה בצמת צבור צדרוס דהוה להו מחילה שלא כתיקנה כלומר שלא נדר להקריב בצמת צבור ואפילו לרב יוסף דאמר אס עלו לא ירדו איכא למיבטי הכא שיש לחלק דהתם מחילה כתיקנה קלטת טעו שהקדשה כל כך שקלטת שאס עלתה לא מרד אבל מחילה שלא כתיקנה כי הכא בעולת צמת יחיד לא קלטת וכו': **אמר** רב גידל **אמר** רב זריקת פיגול אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. פירוש אס שחט צפיגול ואחר כך זרק סתם אין הזריקה מוציאתו מירי מעילה טעו דניקרי ביה היתר להכניס אע"ג דמהניא זריקה לאקדושי צפיגול דדרשנין (ובזהם דף כח): כהנאלת כשר עד הרצאת פסול אלמא צעינא צפיגול קריצת ממירין בהכשר יזן סלקא דעמך אמיינא דכמו כן חשבה רחמנא זריקה להוציא מירי מעילה יזן ו'להצילו למחוי כאליו (ט מוצע חלק גבוה קמ"ל רב גידל דמרחי לא יזן עבדי לאקדושי צפיגול ולהוציא (ט מירי מעילה: ולחמה חזין לחומה לא קדש כהפיגול נקבע עד שעת דמשמע קרימת פנים קדש הלחם. דאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח והואיל ובשעת שחיטת הזבח לא היה לו חזן לחומה לא קדש הלחם ואפילו קרמו פניה חזן מאחת מהן לא קדש הלחם דאין שחיטת מודה מקדשת לחמה עד שקרמו פניה יא' משום דלחם כתיב (ויקרא ז) דמשמע קרימת פנים קדש הלחם: **אלמא** פיגול מביא לירי מעילה. לכאורה משמע דהא דקאמר חזן לזמנה

וחזן למקומה קדש הלחם רוצה לומר להציא לחם לירי מעילה וקשיא דודאי אין מעילה בלחם דלא מקרי קדשי ה' דאף צמודה יזן אין מעילה אלא צאימורין ופישי' [דכיון] הלא דמיירי בהרצנה לחמי מודה היתמין לכהן יזן וגם זה אינו נראה דלא משתמיט תנא בשום מקום שיש בהן מעילה ועוד יזן צמודה וסוק היתמין להכניס אין בהן מעילה (ט לכת נראה דמדמי הא דקאמר קדש הלחם ר"ל ליפסל להציאם לירי מעילה ואי"כ אלמא כיוון דקדש הלחם הכי נמי גבי זריקה שמציאה לירי מעילה: א"י בוריקה. כלומר אין הפיגול נקבע עד שעת זריקה דלאמר (ובזהם דף כח): כהנאלת כשר כי הרצאת הפסול דבעי קרבו יזן ממיריס הילכת גבי לחם (ט דשננקרס הוי קדוש אמרין קדש הלחם יזן אבל גבי מעילה דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע [פיגול] דזריקה מייח' לירי מעילה ואן נקבע הפיגול שחשב צבעת שחיטה אינו מביא לירי מעילה:

קוביץ פיגול. יזן שפיגל צבעת קמיצה והעלוה פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא כסמורן וקמיצה היינו שחיטה כדחשיב צמנחות (דף יג: גבי יתו') עבודות שנבננה כנגד ד' עבודות שצנח ותני קומץ פיגול אלמא הוי פיגול נקבע קודם העלאתו וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא יזן ממנחות שקורין לקמיצה ולשחיטה פיגול א' לבי' דפריך מדקאמר פקע לאן פיגול משמע שהוקצב פיגול משעת קמיצה מדנקט פקע ואי"ת (לפי' ואי ס"ד לומר שנקבע פיגול משעת קמיצה והא בעינן הרצאת כשר (ובזהם כח: ז) וי"ל דוקא למיבזי כרת אינו נקבע עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לירי מעילה ואס כן הקשה שפיר ומשני דמייח' לירי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לירי מעילה והא גז' דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המציאו לירי פיגול צבעת הקטרה והא יזן קמתי עלה אס אחריס מציאין לירי פיגול הוא עצמו

ממנו שאס פקע מיד וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאצברי פיגול שהעלין לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי תנא כצאברי פיגול לחוד לא הוה אמי קומץ מיינא דס"ד אמיינא ה"מ אבר דמייבחר להכי כיון שמשלה בו האור צמנחתו הוי כמו שמשלה ככולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמייבחר כי משלה האור צמנחתו הוי כשנשר כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קתני קומץ פיגול דפגל בקמיצה ופיגול דקמיצה הוי כמו פיגול דשחיטה (ט דהיי דקבע פיגול בקמיצה לחודה הכי נמי מייקבע פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה לא חושב פיגול לא חושב פיגול דהיינו דמייח' לירי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהכא לא תיקשי ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא יזן דמתייא לירי פיגול שמתחיל לפגל בקמיצה דהיינו תחילת פיגול אלא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי דקטרה יזן והי"ה לשחיטה הויה תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לירי מעילה היינו למי שפיגל יזן בוריקה קאמר: וכה

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

קלטות מחילות. של עורה לכל דבר דהוי כמי שהוקדשה מתחלה להקריבה למזבח דטעונה כפון וכל צדרים הטעונים צקדשי מוצה ונפסלת ביוצא וצדרוס ובשאר פסולין הנהוגין (ט בקדשי מוצה ז): **שנפסלה**. ששחטה להיהא עולת צמת יחיד לאחר שהכניסה לעזרה צדרוס והעלה אותה הכהן לגבי המזבח בשוגג או בצמוד מהו שחדר

מאי לאו מדנקמיבעיא ליה בזה דמתחלה לאו למזבח מכלל דלידך בעולת פנים סבירא ליה אי כרבה (א אי כרב יוסף: לא לעולם לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת צמת יחיד מגו עולת פנים מצעיא ליה והכי קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שאלתה אס עלתה מרד אלא משום דמחילה כתיקנה פסלה כלומר היכא דמעיקרא כי אקדשה לשם קדושת פנים אקדשה להקריבה צעמא" דהיינו מחילה כתיקנה התם כי שינה בה משום הכי פסלה אבל עולת צמת יחיד הואיל והוקדשה מחילה שלא כתיקנה להקריבה כחזון כי הכניסה לאחר מכן צניטס וטענת צדרוס או ינאלא לא פסלה ואס עלתה לא מרד דהא דלאמרין דנפסלת צדרוס או ביצוא היינו כשנכנסה מחילה למחילת עורה דהיינו כתיקנה: **אין** **דיונאלא אפילו לרב יוסף דאמר**. בעולת פנים אי שינה בה אס עלתה לא מרד היינו טעמא (ז דכיון שהקדישה להקריבה צמחילת העורה דהיינו כתיקנה קלט לה מוצה דאס עלתה לא מרד: אבל עולת צמת יחיד שהוקדשה תחלה שלא כתיקנה ואח"כ הכניסה צניטס דהיינו מחילה שלא כתיקנה וינאלא או נשחטה צדרוס אס פיקון. ומדקמיבעיא ליה אליבא דתרווייהו ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: א"ר כרבה אי כרב יוסף: **וריקה פיגול**. (ט שחישב ז בוריקה) לפגל הזבח ופגל נמי בוריקה והשתא הוקצבה לפיגול שיש בו כרת אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים כלומר זריקת פיגול אינה שחונה כל כך שמוציא צשר קדשי קדשים מירי מעילה כזריקה כשרה דקיימאן ק"ל דמאחר שזרק הדם כראוי ש צבשר הימר להכניס ואין מועילין בו אבל הכא כיון דפיגל בוריקה לא ינאל הכשר מירי מעילה דהא לא חזי להכניס: ואופס **וריקה אינה מביאה לירי מעילה**. האימורין של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בסיפא דמנהגין(ט) בקדשים קלים לאחר זריקת דמן מועילין צאימורין ואין מועילין צבשר דלא חשיבא זריקה כלל לענין מעילה: **וקאמר** **לשא שמעא**. דרב גידל: **ולחמה חזין לחומה לא קדש כולחם**. דכתיב על זבח המודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על כסמור: ואפילו **קרמו כולן חזן מאחס מהן לא קדש הלחם**. דבעינן צבעת וציצה שיהא כל הלחם ראוי: **שחטה חזן לזמנה**. דחישב עליה צבעת שחיטה לאכולה חזן לזמנה או (ט חזן לזמנהו [וקס"ד] אע"פ שזרק [צמנחתב פיגול] קדש הלחם להכי דמועילין צו. אלאמא דפיגול מייח' לירי מעילה קדשים קלים וקשיא לרב גידל דלאמר אינה מביאה לירי מעילה בקדשים קלים: **יזן אסא**. אציי לקמיה דר' אבא אמר ליה הא דרב פפא לא קשיא לרב גידל: א"ל בוריקה. טעמא דקדש הלחם כשפגל בשחיטה משום דשזק בוריקה דלא פגל בוריקה הילכתך לא הוי פיגול גמור דשחיטה לחודה להכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הא דלאמר רב גידל דאינו מביא לירי מעילה היינו דפיגל בוריקה יזן' ממש דהוי פיגול גמור: **אמר** **ליה רב אשי לרבא** **והא אמר עולא**. בזהם' זבחים בפרק בית שמאי (דף מג.) קומץ פיגול שחישב עליו לפגל צבעת קמיצה והעלוה לגבי המזבח כיון שמשלה בו האור פקע פגולו

ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרווייהו. עד כאן לא קאמר רבא או דילמא אפילו לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: זריקת פיגול. שאם חישוב בשחיטה ובוריקה עשה סתם: אינו מוציא מירי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מירי מעילה בחיוב כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים לאחר זריקה דמיס מועילין באומרין ואין מועילין בקדשי קלים כזריקה כשרה כדתנן בספא דמנהגין בקדשים קלים לאחר זריקה דמיס מועילין באומרין ואין מועילין בבשר: וקאמר לה לאט שמעא. דרב גידל: ולחמה חזין לחומה לא קדש הלחם. כדכתיב על זבח תודה חלות ובענין על כסמור: ואפילו קרמו כולן חזין מאחת לא קדש הלחם. דבעינן דבשעת וביחא יתא לחם שיהא לו קרום: שחטה חזן לזמנה. דחיישב עליה בשעת שחיטה ולאכולה חזן לזמנה חזין למקומה קדש הלחם ויש בו מעילה אלאמא פיגול מייח' לירי מעילה בקדשים קלים וקשיא לסיפא דרב גידל: כי אתא אביי לקמיה דר' אבא. אי"ל לא קשיא לרב גידל הא דרב פפא: אי"ל בוריקה. כלומר היינו טעמא דקדש הלחם בשפילג בשחיטה משום דשזק בוריקה דבוריקה לא חושב הילכתך לא חיי פיגול גמור בשחיטה לחוד ומשום הכי קדש הלחם ומועילין בו אבל הואי דרב גידל דאמר ואינו מביא לירי מעילה דפיגל בוריקה ובכולהו עבודות דהוה פיגול גמור: אי"ל רב אשי לרבא והאמר עולא. במס' זבחים בפרק בית שמאי קומץ פיגול שחישב עליו בשעת קמיצה והעלוה לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המובח וירד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלין לגבי מובח כיון שמשלה בו האור פקע איסורן מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד"א הני מילי אבר דמייבאר אבל קדשי דמסורת לא קמיל' ולהכי נקט קומץ מ"מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלאמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לירי מעילה וקשיא לרב גידל: אי"ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה חזי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא דמייח' לירי מעילה שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול גמור עד שפיגל ככולהו עבודות והוא הדין לחשיטה דשחיטה הויה תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בוריקה הילכתך קדש הלחם ומביאו לירי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

מסורת הש"ס

צ"ב (ג ר' זורא עלו מהו שצדו ז"ק, ג) מנחות מז: [נלקמן א, ג] (א מנחות טז: [פסחים כג, ג] (ד וצניטס מז. כרימיות ד, א) בקדשי מוצה שנפסלה כגן וצבנ' ומשני ר' זורא עלו מהו שצדו כפון ששחטה להיהא כי' ז"ק, א אי כרב יוסף ומשני לא לעולם כי' והדי', א) ז"ל צניטס בפנים ז"ק, (ח ששחיטה ז"ק, ט) [נלקמן יז, א] חזן למקומה אע"פ שזרק בשחיקה קדש הלחם. ז"ק, ט) ז"ל דבי הוי, א) או להציאו ולמחוי ככאליו קצנע חלק גבוה כי' ז"ק, (ח ג"א הוצרכ' (ז מירי מעילה א לפגל להציא הס"ד ז"ק, (ט לכת נראה הא דקאמר קדש הלחם לפגול אלא להציא לירי מעילה ויזק' כיון דקדש הלחם הי"ז ניעה לאו זריקה כי' ז"ק, (ט דשנשחט. ז"ק, (ט לירי פיגול דלא נקבע כי' ז"ק, (ז עטות כי' ז"ק, (ק והיכי ס"ד. ז"ק,

הגהות הב"ח

(א) גמ' בעי ר' אלעזר עולה זה שנפסלה ועלו מהו שצדו: (ט) שש"י ד"ה אמר רב גידל אמר רב זריקת פיגול שחטה לפגל הובח בוריקה ופגל נמי:

רבינו גרשום

בעורה קלטת מחיצתה. עזרה: לכל דבר שיש לה קדושת עולת פנים דאם יצאת חזין לעזרה נפסלה או אם שינה מקום שחיטתה: בעי רבי אלעזר. אם יצאת חזן ממוחת עורה: ועלו. והעלה אותה להקטרה: מהו שחרר. ומדקא מייבעיא ליה חזא בעולת חזן דבמת יחיד מכלל דאריך בעולת פנים: פשיטא לא, דסבירא פנים קא מייבארי ליה והכי קא מייבעיא ליה: עד כאן לא אמר רבה חלם. בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שחיטתה דאם עלו ירדו משום קא מייבארי ליה והכי פסלה. כלומר כיוון דמעיקרא לא אקדשה לקדושת פנים אקדשה להקריבה בפנים בעורה דהיינו מחיצה כתיקנה משום הכי כי שינה בה פסלה אבל ואח"כ הכניסה לפנים ויצאת ועלתה תרד דלא קלטת לה מובח הואיל